Table of Content

Search books, presentations, business, academics Explore Upload

Download Comment 0 Link Embed Save for later Readcast

Rudolf Steiner

CUM ÎL GASESC PE HRISTOS? GA 182

Zürich, 16 octombrie 1918

În legatura cu reflectiile pe care le-am expus aici saptamâna trecuta cu privire la participarea la lumea spirituala la care sufletul omenesc trebuie sa nazuiasca în viitor, as dori sa aprofundez unele aspecte care sunt legate de acel mod de a trai Misteriul lui Hristos ce trebuie pregatit prin idealuri spirituale cum sunt cele pe care le-am analizat de curând. Daca cercetam omul de pe pozitii antroposofice, vom aduce în cursul expunerii de azi o oarecare iluminare a acestui enunt – asadar, daca cercetam omul în viata sa sufleteasca, asa cum o putem face în prezent cu mijloacele stiintei spiritului, putem spune ca în masura în care ea este legata, pe de o parte, de viata corporala, iar pe de alta parte, de viata spirituala, are loc o înclinatie tripla pentru lumea suprasensibila. Aceasta înclinatie trebuie sa fie contestata atunci când nu vrei sa stii nimic despre lumea suprasensibila. Omul are o înclinat ie pentru a recunoaste ceea ce poate fi numit, în general, divinul. O a doua înclinatie este aceea pentru recunoasterea lui Hristos; vorbim, desigur, despre omul aflat în ciclul actual de evolutie. O a treia înclinatie este aceea pentru recunoasterea a ceea ce se numeste în mod curent Duhul sau Sfântul Duh. Stiti, desigur, ca exista oameni care contesta aceste trei înclinatii. Am trait suficient contestarea divinitatii în lume, în cursul secolului al XIX-lea, când cel putin în cadrul culturii europene lucrurile au atins o culme. Întrucât în cadrul stiintei spiritului nu exista îndoiala cu privire la dumnezeiescul care se afla în suprasensibil, daca ne este îngaduit sa ne exprimam astfel, ne putem întreba acum din punctul de vedere al stiintei spiritului: Ce-i determina pe oameni sa conteste dumnezeiescul în general, ceea ce în Sfânta Treime este numit Dumnezeu-Tatal? Stiinta spiritului ne arata ca în fiecare caz în care omul neaga pe Dumnezeu-Tatal, asadar existenta unui dumnezeiesc în lume, acel dumnezeiese care este recunoscut, de exemplu, si în religia israelita, exista o îmbolnavire, o deficienta fizica în corpul uman. Pentru antroposof, a fi ateu înseamna a fi bolnav. Bineînteles, este o boala pe care medicii nu o trateaza; ei însisi sufera adeseori de aceasta boala, care nu este cunoscuta de medicina actuala. Dar este o boala pe care stiinta spiritului o descopera în om când acesta contesta ceea ce trebuie sa simta în prezent, nu prin constitutia sa sufleteasca, ci prin cea corporala. Daca neaga ceea ce-i da un sentiment sanatos despre trupul sau, ca lumea este strabatuta de ceva dumnezeiesc, atunci, conform conceptelor stiintei spiritului, el este bolnav, trupeste bolnav. Exista foarte multi oameni care îl neaga pe Hristos. Negarea lui Hristos trebuie sa fie considerata de stiinta spiritului o problema de destin, care priveste viata sufleteasca umana. Contestarea lui Hristos, stiinta spiritului trebuie s-o considere o nenorocire. Asadar, negarea lui Dumnezeu este o boala, negarea lui Hristos o nenorocire. A-l putea gasi pe Hristos este o problema de destin, este, într-un anumit sens, ceva care trebuie sa intervina în karma omului. Este o nenorocire sa nu ai nici o relatie cu Hristos. A nega Duhul Sfânt constituie o lipsa de sensibilitate a propriului spirit. Omul este alcatuit din trup, suflet si spirit sau Duh. El poate manifesta o anumita neînțelegere fata de toate trei. O boala fizica adevarata prezinta ateismul fata de divinitate. A nu gasi în viata acea legatura cu lumea care sa permita recunoasterea lui Hristos reprezinta o nenorocire. A nu gasi Duhul în interioritatea ta este o slabiciune, într-un anume sens o idiotie, chiar daca o idiotie mai rafinata si nerecunoscuta.

Acum se pune problema: Cum îl gaseste omul pe Hristos? Si tocmai despre gasirea lui Hristos vrem sa vorbim azi, acea gasire a lui Hristos care poate avea loc în cursul vietii cu ajutorul sufletului propriu. Se aude adeseori din partea unor suflete care sunt cu adevarat cautatoare punându-se întrebarea: Cum îl gasesc pe Hristos? Daca doresti un raspuns cât mai corect la aceasta întrebare cercetarea trebuie realizata într-un anumit context istoric. Sa punem în fata sufletului un anumit context istoric, care ne va conduce apoi, în final, în consideratiile noastre de azi, la raspunsul cautat pentru întrebarea: Cum îl gasesc pe Hristos? Stim ca perioada istorica actuala a început, asa cum considera antroposofia, în secolul al XV-lea. Daca vrem sa ne referim la un an mediu, se poate lua 1413. Dar daca nu se cauta neaparat un an anume, putem spune: În secolul al XV-lea viata sufleteasca a omenirii a devenit asa cum este în prezent. Daca acest lucru nu este acceptat de istoria mai noua, motivul se afla în faptul ca se iau în conisiderare numai evenimentele exterioare si nu se are în vedere ca, de îndata ce ne întoarcem înapoi, dincolo de secolul al XV-lea, vedem ca oamenii gândeau altfel, simteau altfel, actionau, prin impulsurile lor, într-un mod diferit, erau radical diferiti în viata lor sufleteasca fata de oamenii actuali. Perioada care se încheia atunci, în 1413, începuse în 747 î.Hr., deci în secolul al VIII-lea precrestin, astfel încât ceea ce numim în sens antroposofic perioada culturala grecolatina

ocuprindem între anii 747 î.Hr.

si1413 d.Hr.

Rudolf Gasesc

2 READS

Info and Cate Ra Upload Copy Flag docu

Dov this

- Rea
- Edit Mic
- Kee dele
- Rea
- Em

Choc

Înacest interval de timp

aavut loc dupa cum

stim,

sianume, în prima treime

aacestei perioade, Misteriul de pe Golgota.

Misteriul de pe Golgota a fost, timp de secole, pentru multi oameni punctul de ancorare a întregii lor simtiri, a întregii lor gândiri. Acest Misteriu este cuprins, mai ales prin sentiment, în acele timpuri care au premers secolelor XV-XVI etc. Atunci a început citirea evangheliilor în cercuri largi ale populatiei. Dar tot atunci a început si disputa în jurul chestiunii daca evangheliile sunt cu adevarat documente istorice. Iar aceasta disputa a crescut, pâna la atingerea unei culmi în zilele noastre. Nu vrem sa ne ocupam azi de diferitele etape ale acestei dispute, care joaca un rol atât de mare mai cu seama în cercurile teologiei protestante, vrem doar sa aducem în fata sufletelor noastre ceea ce se poate spune azi referitor la ce se urmareste, de fapt, prin aceasta disputa asupra Misteriului de pe Golgota. În perioada materialista s-a încetatenit obiceiul de a dovedi orice lucru pe cale materialista. În istorie, „dovedit" înseamna ca ceva este atestat documentar. Dac a se gasesc acte, se admite ca un eveniment istoric despre care vorbesc acele acte s-a întâmplat cu adevarat. O asemenea forta doveditoare nu ar putea fi probabil atribuita evangheliilor. Din cartea mea ***Crestinismul ca fapt mistic*** stiti ce sunt evangheliile. Ele sunt orice altceva în afara de documente istorice, ele sunt carii inspirate, carti initiatice. Mai de mult ele erau socotite documente istorice; apoi, prin cercetare adevarata, s-a dovedit ca nu sunt documente istorice. S-a ajuns chiar la concluzia ca toate documentele aflate în Biblie nu sunt documente istorice. Iar un cercetator american, pe nedrept considerat a fi teolog, *Adolf Harnack**, a stabilit, ca rezultat al cercetarii mai noi a Bibliei, ca ceea ce s-ar putea afla în mod istoric despre personalitatea lui Iisus Hristos se poate scrie pe o pagina *in-quarto*. Numai ca nici ceea ce s-ar scrie pe acea pagina *in-quarto* nu poate fi sustinut din punct de vedere istoric! Real este numai faptul ca nu exista documente cu adevarat valabile cu privire la Misteriul de pe Golgota. Daca, ca cercetator, îti pui întrebarea daca poate fi dovedit azi din punct de vedere istoric Misteriul de pe Golgota, trebuie spus ca acest lucru nu poate fi realizat cu mijloace exterioare.

* Adolf von Harnack, 1851–1930, spune textual: "Sursele noastre despre prezenta lui Iisus sunt facând abstractie de unele informatii importante venite de la apostolul Pavel – primele trei evanghelii. Tot ce mai stim independent de aceste evanghelii despre viata si propovaduirile lui Iisus se poate scrie comod pe o pagina in-quarto, atât sunt de putine". *Esenta crestinismului*, Leipzig, 1901, p.13.

Este un lucru bine motivat. Misteriul de pe Golgota nu poate, potrivit întelepciunii dumnezeiesti, sa fie dovedit în mod exterior, materialist, din simplul motiv ca, fiind cel mai important fapt petrecut în succesiunea evenimentelor Pamântului, nu poate sa fie intuit decât pe cale suprasensibila. Cel care vrea sa gaseasca aici o dovada materialista, prin critica pe care o face, ajunge la concluzia ca nu exista o astfel de dovada. Omenirea trebuie sa fie pusa în fata deciziei de a recunoaste ca pentru a putea întelege un eveniment ca Misteriul de pe Golgota este necesar sa urmeze calea care duce la suprasensibil. Sufletul uman trebuie cumva fortat sa gaseasca drumul spre suprasensibil, plecând de la toate dovezile sensibile. Exista, asadar, un bun motiv pentru ca Misteriul de pe Golgota sa nu poata fi dovedit nici prin metodele stiintelor naturale si nici ale istoriei. Tocmai acest lucru va fi partea importanta a stiintei mai noi a spiritului; în timp ce orice stiinta exterioara bazata pe ceea ce cade sub simturi va trebui sa admita ca nu mai are acces la Misteriul de pe Golgota, când îns asi teologia, în masura în care este critica, se va manifesta în mod necrestin, stiinta spiritului va fi cea care va conduce omul spre Misteriul de pe Golgota, dar pe calea suprasensibila pe care am descris-o în mai multe rânduri.

Acum ne putem întreba: Care este situatia omenirii în cea de a patra epoca culturala postatlanteana, cea greco-romana, când a survenit Misteriul de pe Golgota? Stiti ce a înseamnat acea epoca. Omenirea se dezvolta în timp, în asa fel încât ea parcurge în acelasi timp diferitele etape ale evolutiei naturii umane. În epoca egipteano-caldeana care a premers anului 747 î.Hr;, omul a fost introdus, prin evolutia sa, în ceea ce se numeste sufletul senzatiei; în epoca grecoromana în sufletul ratiunii, iar în anul 1413, în epoca a cincea postatlanteana, care este epoca noastra, în asa-numitul suflet al constientei. Astfel încât putem spune: Esenta culturii greco-latine între anii 747 î.Hr. si 1413 d.Hr. consta în aceea ca omenirea a fost educata – *daca ne este îngaduita aceasta expresie a lui Lessing** – sa-si foloseasca în mod liber sufletul ratiunii.

* *Educarea neamului omenesc*, 1780

Sa ne punem acum întrebarea: Care a fost mijlocul acestei epoci? Putem admite ca o epoca a carei durata s-a întins de la 747, înainte de Misteriul de pe Golgota, pâna la 1413 a avut o perioada de mijloc, pâna la care s-a dezvoltat în mod crescator sufletul ratiunii, iar dupa aceea a regresat sau a evoluat în mod descendent. Acest moment, usor de calculat, este anul 333 dupa nasterea lui Hristos. 333 este, asadar, un moment foarte important în evolutia umanitatii, mijlocul epocii culturale greco-romane. Cu 333 de ani mai devreme se situeaza nasterea lui Hristos, asadar ceea ce a condus la Misteriul de pe Golgota.

Putem evalua în mod corect întreaga situatie a omenirii numai daca ne întrebam: Ce s-ar fi întâmplat, daca nu ar fi survenit Misteriul de pe Golgota? Desigur, omenirea ar fi ajuns la mijlocul epocii a patra postatlanteene, în anul 333, numai prin fortele elementare proprii. Ea ar fi dezvoltat din sine însasi toate facultatile care apartin sufletului ratiunii. În consecinta, acestea sunt fortele pe care le-ar fi avut în secolele urmatoare.

Acest adevar a fost modificat în mod esential prin faptul ca a avut loc Misteriul de pe Golgota. Sa întâmplat ceva de o deosebita maretie. Pcntru

acaracteriza acest eveniment special, care da un

sens întregului Pamânt, trebuie saconsideram ca fiind cel mai important punct de vedere faptul

ca nu exista decât un acces suprasensibil

laMisteriul de pe Golgota, ca nu

sepoate ajunge la el decât pe cale suprasensibila.

De ce tine, de fapt, acest lucru? El este legat de faptul ca omul, desi s-a apropiat în a patra perioada postatlanteana, catre anul 333 d.Hr., de înflorirea maxima a sufletului rat iunii, între nastere si moarte în corpul sau fizic el era departe de a putea întelege natura Misteriului de pe Golgota cu forte umane obisnuite. Este vorba de faptul ca ne putem dezvolta si putem deveni foarte batrâni, dar cu fortele pe care le desfasuram în noi, ca urmare a dezvoltarii noastre corporale între nastere si moarte, nu putem întelege Misteriul de pe Golgota.

Din aceasta cauza si contemporanii lui Hristos, cei care-l iubeau, apostolii, puteau întelege, atât cât trebuiau sa înteleaga, cum stau lucrurile cu Iisus Hristos numai datorita faptului ca erau înzestrati, într-un anumit sens, cu clarviziune atavica si prin aceasta aveau o idee vaga despre cel care era printre ei. Dar acest lucru nu-l puteau realiza prin fortele umane proprii. Si apoi, evanghelistii care s-au folosit si de carti initiatice vechi au scris acele evanghelii grandioase cu ajutorul clarviziunii atavice vechi si nu al fortelor care se dezvoltasera în mod natural, din forte umane corespunzatoare naturii. Dar sufletul uman se dezvolta si dupa ce a trecut de poarta mortii. Fortele sale rationale continua sa creasca si dupa moarte. El învata sa înteleaga din ce în ce mai mult. Acum survine ceva deosebit, si anume contemporanii lui Hristos care se pregatisera prin iubirea lor fata de Hristos pentru o viata *in Christo* dupa moarte au înteles pe deplin Misteriul de pe Golgota prin forte umane proprii abia în secolul al III-lea dupa consumarea evenimentului. Asadar, cei care traisera în acelasi timp cu Hristos în calitate de apostoli si învatacei au murit, si în timp ce traiau în lumea spirituala fortele lor au crescut exact cum cresc aici, pe Pamant. În momentul în care murim, noi nu detinem aceeasi întelegere pe care o avem doua sute de ani dupa moarte. Abia în secolul al II-lea, catre al III-lea, oamenii au ajuns sa înteleaga, în împaratia spirituala, ceea ce tr aisera cu doua-trei secole mai înainte pe Pamânt. Si atunci ei au inspirat, cu experienta lor din lumea spirituala, pe cei care se aflau pe Pamânt. Cititi, din acest punct de vedere, ce au scris asa-numitii parinti ai Bisericii în secolele al II-lea si al III-lea, atunci cand a început inspiratia în sens corect, si va veti da seama cum se poate întelege ce au spus ei despre Iisus Hristos. Ceea ce a fost inspirat de contemporanii morti ai lui Iisus Hrtistos a început sa fie scris în secolul al III-lea. Acesti oameni ai secolului al III-lea, referindu-se la Iisus Hristos, au folosit un limbaj care, în parte, este de neînteles pentru omul actual. Vom vorbi îndata despre acest om actual.

Vreau sa citez pe cineva, as putea cita si alt nume, care vorbeste dispretuitor despre cultura materialista actuala si despre care cultura materialista spune ca ar fi exprimat o sintagma înfioratoare: *Credo quia absurdum est* – cred ceea ce este nebunesc, absurd, si nu ceea ce este rational. Vreau sa ma refer la *Tertulian**.

*Tertulian, aprox. 160–aprox. 220, scriitor bisericesc cartaginez. Opera sa privind apararea crestinilor: *Apologeticum*

Când îl citezi pe Tertulian, care a trait aproximativ în timpul în care a început sa se manifeste inspiratia venita de la contemporanii morti ai lui Iisus Hristos si care se afla sub aceasta inspiratie, atât cât putea sa se afle ca om, ai o impresie speciala. Desigur, el scria asa potrivit constitutiei sale umane. Poti, desigur, sa ai inspiratii, dar ele sunt în functie de felul în care le poti primi. Astfel, nici Tertulian nu a redat inspiratiile într-un mod foarte exact, ci asa cum le putea da expresie în creierul sau uman: mai întâi, pentru ca traia într-un trup uman, muritor, iar în al doilea rând, pentru ca într-o anumita privinta era patimas si fanatizat. El scria asa cum îi venea inspiratia, dar rezultatul era uimitor, daca îl examinezi corect.

Din acest punct de vedere, Tertulian ne apare ca un roman fara o formatie literara deosebit de înalta, dar ca un autor cu o forta de exprimare extraordinara. Se poate chiar spune: Tertulian este cel care a dat primul limbii latine posibilitatea de a exprima crestinismul. El este primul care a gasit posibilitatea de a patrunde cu atâta caldura aceasta limb a, cea mai prozaica si lipsita de poezie, aceasta limba retorica, limba latina, datorita unui temperament aprins si unei asemenea sfinte patimi, încât în opera sa traieste cu adevarat viata sufleteasca nemijlocita, mai cu seama în *De carne Christi* sau si în acea lucrare în care încearca sa respinga toate acuzatiile aduse crestinilor. Ele sunt scrise cu o patima sfânta si cu o forta de exprimare extraordinara. Tertulian, desi roman, era lipsit de prejudecati fata de propria sa romanitate – aceasta se poate vedea în lucrarea *De carne Christi*. El a gasit cuvinte extraordinare pentru a-i apara pe crestini de persecutiile romanilor, a condamnat

maltratarea crestinilor pentru a-i determina sa-si renege apartenenta la Iisus Hristos, spunând: Oare comportarea voastra ca judecatori fata de crestini nu dovedeste suficient ca sunteti nedrepti? Trebuie sa va schimbati total procedeul pe care-l aplicati de obicei ca judecatori, sa nu-l folositi împotriva crestinilor. În alte situatii, voi obligati prin maltratare un martor sa marturiseasca ceea ce este adevarat, ceea ce el crede cu adevarat. Fata de crestini va comportati exact invers. În general, vreti sa aflati prin tortura adevarul; în cazul crestinilor, vreti sa obtineti minciuna. În mod asemanator, Tertulian a vorbit despre multe lucruri, în cuvinte care produceau efectul unui cui batut în teasta.

La toate acestea se mai poate adauga ca pe lânga faptul ca era un barbat curajos, puternic, care percepea desertaciunea slujbei romane facute în cinstea zeilor, era si un om care dovedea relatiile sale cu lumea suprasensibil a. El scria în asa fel, încât se vedea ca omul stie ce înseamna sa vorbesti despre lumea suprasensibila. El vorbea despre demoni asa cum vorbea despre ceilalti oameni. Tertulian spune: Întrebati-i pe demoni daca Hristos, cel despre care crestinii afirma ca ar fi un zeu adevarat, este un zeu real! Puneti fata în fata un crestin adevarat si un posedat din care vorbeste un demon si veti vedea ca, daca îl veti face cu adevarat sa vorbeasca, va va marturisi el însusi ca este un demon, caci el spune adevarul. Tertulian stie ca demonii nu mint, daca sunt întrebati. Dar, tot demonii, atunci când crestinul îi întreaba din propria sa constienta, va spun si ca Hristos este zeul adevarat. Numai ca ei îl urasc, pentru ca îl combat. Veti afla de la demoni ca acesta este adevaratul Dumnezeu. Asadar, Tertulian nu se refera numai la marturia oamenilor, ci si la aceea a demonilor. El se refera la demoni ca la martori care nu doar vorbesc, ci care si marturisesc ca Hristos este Dumnezeu adevarat. Toate acestea Tertulian le spune din propria-i constienta.

Daca îl cunosti pe Tertulian ca scriitor, ai toate motivele sa întrebi: Care era crezul sau sufletesc adânc, cuprins de inspiratia pe care tocmai v-am descris-o? Acest crez este foarte instructiv. Caci Teriulian avea o idee care trebuia sa devina manifesta pentru omenire mult dupa vremea sa. El se marturisea, în fond, ca apartinând la trei principii privind natura umana. Mai întâi, natura umana se poate încarca, în prezent – este vorba de vremea lui Tertulian, sfârsitul secolului al II-lea d.Hr.

–, cu rusinea de a contesta cel mai mare eveniment de pe Pamânt. Daca omul se urmeaza numai pe sine, el nu ajunge la cel mai mare eveniment de pe Pamânt. În al doilea rând, sufletul sau este prea slab pentru a întelege acest eveniment. În al treilea rând, daca urmareste numai ceea ce face posibil corpul sau muritor, omului îi este absolut imposibil sa obtina o relatie cu Misteriul de pe Golgota. Aceste trei lucruri constituie marturisirea de credinta a lui Tertulian. El a rostit cuvintele: „*Crucificat a fost Fiul lui Dumnezeu**; trebuie s-o credem, pentru ca este rusinos. El a si murit; este credibil tocmai pentru ca este o ineptie". „Prorsus credibile est, quia inaptum est". Aceasta fraza a fost rostita de Tertulian. Cealalta fraza care îi este atribuita – „Credo quia absurdum est" – nu se gases te nicaieri, nici la Tertulian, nici la alt parinte al Bisericii. Cei mai multi oameni îi atribuie lui Tertulian numai aceasta fraza, care nu este adevarata. În al treilea rând, „Iar cel îngropat a înviat"; Tertulian spune: „Trebuie s-o credem, pentru ca este imposibil".

* "Crucificat a fost Fiul lui Dumnezeu", Tertulian, în *De carne Christi* (dupa *Istoria idealismului* de Willmann, vol. 2, p. 133).

Este de la sine înteles ca aceasta exprimare a lui Tertulian apare oamenilor moderni ca ceva de neacceptat. Sa ne imaginam ca unul dintre cei patrunsi în prezent de gândirea materialista aude ca cineva spune: Hristos a fost rastignit; trebuie s-o credem pentru ca este rusinos. Hristos a murit; trebuie s-o credem pentru ca este o ineptie. Hristos a înviat cu adevarat; trebuie s-o credem pentru ca este imposibil. Sa ne reprezentam ce relatie poate dobândi un astfel de scrutator al lumii cu adevarat monist de azi cu astfel de afirmatii.

Dar ce voia sa spuna Tertulian? El a devenit, chiar prin inspiratia sa, un adevarat cunoscator de oameni pentru vremea sa, încât a recunoscut pe ce cale se afla natura umana. Oamenii se îndreptau spre secolele urmatoare ale celei de a patra perioade postatlanteene, cea greco-romana. Cu acelasi numar de ani cu care Misteriul de pe Golgota premersese mijlocului acestei epoci (333 de ani), tot cu atâtia ani dupa aceasta data anumite forte spirituale intentionau sa conduca evolutia pamânteana pe cu totul alte c ai decât cele deschise de Misteriul de pe Golgota. 333 de ani dupa anul 333 înseamna 666; *acesta este numarul despre care vorbeste autorul Apocalipsei**. Cititi pasajele în care se refera la 666! Atunci trebuia sa se întâmple, potrivit intentiei anumitor forte spirituale, ceva cu omenirea, si s-ar fi întâmplat daca nu ar fi survenit Misteriul de pe Golgota. Ar fi fost folosita calea descendenta care ar fi fost hotarâta pentru omenire începând cu anul 333, ca moment de vârf al culturii sufletului ratiunii, în scopul aducerii omenirii în cu totul alta directie decât trebuia, potrivit intentiei acelor entitati dumnezeiesti de care era legata de la început, din perioada saturniana. Sufletul constientei, care trebuia sa apara în lume mult mai târziu, ar fi fost dat umanitatii printr-un fel de revelatie înca din anul 666. Daca acest lucru ar fi devenit realitate, daca s-ar fi împlinit intentiile acelor entitati opuse evolutiei umane, dar care doreau sa acapareze în beneficiul lor aceasta evolutie, omenirea anului 666 ar fi fost înzestrata cu sufletul constientei, asa cum se va întâmpla mult dupa timpul nostru.

*Vezi cap. 13, versetul 18 din *Apocalipsa*

Entitatile adverse zeilor iubitori de oameni vor sa transpuna într-un moment incipient, în care omenirea înca nu era matura pentru asa ceva, ceea ce entitatile spirituale favorabile oamenilor vor realiza mult mai târziu. În felul acesta, ceea ce ar trebui sa se întâmple la mijlocul perioadei noastre,

deci cu 1080 de ani dupa anul 1413, adica în anul 2493 – abia atunci omul va fi avansat în ceea ce priveste cuprinderea constienta a propriei sale personalitati –, ar fi fost inoculat omului în anul 666 de catre forte ahrimanic luciferice.

Ce urmareau aceste fiinte? Ele voiau sa dea omului sufletul constientei, dar i-ar fi implantat astfel o natura care i-ar fi facut imposibila gasirea caii spre sinea spirituala, spre spiritul vietii si spre omul-spirit. Li s-ar fi închis oamenilor calea spre viitor si ar fi fost îndrumati spre cu totul alte cai de evolutie. Istoria nu s-a derulat asa cum s-a intentionat, în acest mod fenomenal, extraordinar, dar diabolic, însa urmele acestei încercari se regasesc totusi în istorie. Ele s-au putut manifesta prin aceea ca sau petrecut lucruri despre care

sepoate spune ca oamenii

lefac pe Pamânt, pentru ca executa

ce

leindica anumite entitati spirituale. Si împaratul *Iustinian** a fost sluga anumitor entitati atunci

când el, care era un dusman al tuturor lucrurilor transmise din înalta întelepciune

aculturii

grecesti,

aînchis în anul 529 scoala filosofilor de

laAtena, astfel încât tot ce mai ramasese din

eruditia greaca a fost expulzat împreuna cu înalta stiinta platonician-aristotelica

sia emigrat în

Persia. Mai înainte, când

*Zeno Isauricus***, în secolul al V-lea, gonise, de asemenea, pe înteleptii

greci din Edessa, învatatii sirieni au fugit

laNisibis.

Înfelul acesta,

laapropierea anului 6 se

adunase

laacademia persana de

laGondishapur cea mai aleasa clasa de eruditi proveniti din

vechea cultura greaca

sicare nu daduse nici

oatentie Misteriului de pe Golgota.

Încadrul

academiei din Gondishapur propovaduiau învataturi cei ce erau inspirati de fortele lucifericahrimanice.

- Justinian, 527-565, împarat al Imperiului roman de rasarit.
- Zeno Isauricus, împarat 474-491. A închis scoala de la Edessa prin edictul din 489.

Daca în anul 666 s-ar fi întâmplat cele preconizate, daca ar fi avut succes deplin ceea ce se intentiona de catre academia din Gondishapur, ar fi aparut înca din sccolul al VII-lea oameni foarte învatati, geniali, care ar fi calatorit prin vestul Asiei, prin nordul Africii, prin sudul Europei si care ar fi raspândit acea cultura izvorâta din învataturile academiei. Acea cultura trebuia sa desavârseasca personalitatea omului, sa instaureze sufletul constientei. Dar acest lucru nu s-a întâmplat. Lumea luase deja o alta cale decât aceea care ar fi facut posibil sa se petreaca asemenea lucruri. Din aceasta cauza, întregul soc care urma sa fie transmis culturii occidentale de catre academia din Gondishapur a fost amortizat. Si în loc sa rezulte o întelepciune fata de care tot ce stim azi despre lumea exterioara ar fi fost o bagatela, în locul unei întelepciuni obtinute prin inspiratie, pe cale spirituala, care urma sa ne spuna tot ceea ce va fi cucerit prin experimentare treptata si prin stiinta naturii pâna în anul 2493 si care ar fi rezultat atunci printr-o eruditie stralucitoare, extraordinara, au ramas numai resturile acesteia, ceea ce învatatii arabi au adus în Spania. Dar si ele erau deja perimate. În locul acestei actiuni esuate a ramas mohamedanismul, a ramas *Mahomed** cu învatatura sa si a rezultat Islamul în locul a ceea ce ar fi trebuit sa porneasca din academia de la Gondishrapur. Lumea a fost abatuta, prin Misteriul de pe Golgota, de la aceasta directie daunatoare.

* Mahomed, aprox. 570–632.

Si ea a fost abatuta nu numai prin aceea ca mai devreme avusese loc Misteriul de pe Golgota, ci si de faptul ca acest eveniment nu poate fi înteles de fortele omenesti obisnuite care actioneaza pâna la

moarte; în cadrul omenirii occidentale a avut loc ceea ce am descris mai devreme: inspiratia venita din partea mortilor, asa cum am observat în cazul lui Tertulian si al altora.

Astfel, mintea oamenilor a fost orientata spre Misteriul de pe Golgota si prin aceasta spre cu totul altceva decât ceea ce ar fi trebuit sa emane din academia de la Gondishapur. Astfel, s-a împiedicat raspândirea acelei întelepciuni, înalte dar dracesti, pe care o pregatea academia de la Gondishapur, si aceasta s-a facut pentru salvarea omenirii. Multe dintre cele inspirate de morti au iesit la iveala doar fragmentar, totusi omenirea a fost ferita de a prelua în snfletul ei ceea ce academia de la Gondishapur ar fi dorit.

Evenimente ca cele avute în vedere de academia de la Gondishapur, se întâmpla, desigur, dincolo de culisele exterioare ale evolutiei lumii. Oamenii sunt în relatie cu acestea, dar ele se desfasoara în întregime în suprasensibil. Iar noi nu putem judeca evenimentele, nici pe cele urmarite de academia de la Gondishapur, nici Evenimentul de pe Golgota, numai pe baza a ceea ce se întâmpla în plan fizic. Daca vrem sa descriem astfel de evenimente, trebuie sa le c autam în profunzimi mult mai semnificative.

Omenirii i-a ramas totusi ceva din ceea ce ar fi trebuit sa se întâmple atunci si a fost amortizat, tocit prin aceea ca în locul unui lucru grandios a rezultat fantasticul, lamentabilul Islam. Ceva se întâmplase totusi. Atunci omenirea, asupra careia a actionat impulsul de la Gondishapur, acest impuls neopersan care a adus la timp nepotrivit impulsul lui Zarathustra, a primit, exprimat mai trivial, o lovitura pâna în corporalitatea ei; a primit un impuls pâna în corporalitatea ei fizica, cu care ne nastem în continuare, care este identic cu cel caracterizat mai sus. A fost inoculata omenirii acea boala care, daca se manifesta, conduce la negarea lui Dumnezeu-Tatal.

Asadar, întelegeti ca omenirea, în masura în care este civilizata, are azi în corp un spin. *Sfântul Pavel vorbeste foarte mult despre acest spin**, în mod profetic. El îl avea deja la vremea sa; ceilalti l-au primit abia în secolul al VII-lea. Dar acest spin se va raspândi tot mai mult, va deveni din ce în ce mai important. Daca faceti, în prezent, cunostinta cu un om care se daruieste cu totul acestui ghimpe, acestei boli – caci este vorba de un ghimpe în corpul fizic, ceea ce înseamna o adevarata boala –, veti vedea ca el va deveni ateu, un om care neaga pe Dumnezeu, divinitatea. De fapt, o predispozitie pentru acest ateism exista în orice om care apartine civilizatiei moderne; problema este numai daca el se daruieste acestei predispozitii. Omul poarta în sine acea boala care-l îndeamna sa conteste divinitatea, când, de fapt, potrivit firii sale ar trebui sa realizeze recunoasterea acesteia. Aceasta fire a fost întru câtva minerealizata, contorsionata în evolutia ei, astfel încât purtam cu totii în noi boala celui ce neaga pe Dumnezeu.

* Cor. II, 12,7.

Prin aceasta boala se creeaza o legatura mult mai strânsa între sufletul si trupul omului, decât fusese cazul mai devreme si decât exista chiar în natura umana. Sufletul se uneste parca mai strâns cu trupul. Sufletul nu este predispus, prin natura sa, sa participe la destinul trupului, dar el ajunge sa se implice tot mai mult în evolutia trupului, chiar si în destinele nasterii, ereditatii si ale mortii. Înteleptii de la Gondishapur au vrut, înca de atunci, sa-l faca pe om foarte întelept, pe acest Pamânt, dar prin aceasta sa determine sufletul sa participe la moarte, astfel încât o data trecut prin poarta mortii, el nu ar mai avea posibilitatea sa participe la viata spirituala si la încarnarile ulterioare. Într-o forma mai mult diletanta acest lucru îl vor unele societati secrete din timpul nostru. Cei din Gondishapur voiau chiar sa-i împiedice evolutia ulterioara. Ei doreau sa-l câstige pentru sine, pentru o cu totul alta lume, sa-l priveze de viata pamânteasca, pentru a-l devia de la scopul pentru care omul se afla pe Pamânt, de la ceea ce el trebuie sa învete printr-o evolutie lenta, treptata, prin care va ajunge la sinea spirituala, la spiritul vietii si la omul-spirit.

Sufletul uman ar fi facut cunostinta cu Pamântul mai mult decât fusese hotarât. Moartea, care este predeterminata numai pentru trup, ar fi devenit, într-o oarecare masura, destin al sufletului. Împotriva acestui lucru s-a actionat prin Misteriul de pe Golgota. În felul acesta omul s-a înrudit cu moartea, dar prin Misteriul de pe Golgota el a fost aparat de aceasta înrudire. Daca, pe de o parte, un anumit curent din evolutia cosmica a determinat o legatura mai mare a sufletului cu trupul uman decât îi fusese destinat omului, Hristos, pe de alta parte, pentru a mentine echilibrul, a legat sufletul mai mult de Duh decât fusese hotarât initial. Astfel, prin Misteriul de pe Golgota sufletul uman a fost adus mai aproape de Duh decât îi fusese predeterminat. Aceasta ne da posibilitatea de a percepe corect legatura Misteriului de pe Golgota cu fortele cele mai interioare ale naturii umane în decursul mileniilor. Daca vrem sa ne apropiem în mod istoric corect de Misteriul de pe Golgota, trebuie sa comparam interactiunea dintre trup si suflet, determinata de Ahriman si Lucifer, cu interactiunea dintre suflet si spirit.

Biserica catolica, care a fost puternic influentata de resturile impulsului academiei de la Gondishapur, a hotarât în mod dogmatic în 869, la Conciliul ecumenic general de la Constantinopol, ca nu trebuie sa credem în Duh, pentru ca nu dorea sa aduca lumina în ceea ce priveste Misteriul de pe Golgota, ci voia sa raspândeasca întunericul asupra lui. Biserica catolica a eliminat Duhul în 869. Dogma adoptata atunci spune ca nu trebuie sa credem în Duh, ci numai în trup si suflet, si ca sufletul ar avea în el ceva asemanator spiritului. Dar faptul ca omul ar fi alcatuit din trup, suflet si spirit a fost negat de catre Biserica catolica, aflata direct sub influenta impulsului de la Gondishapur. Istoria oferita pentru uzul oamenilor pe care vrea sa-i conduca într-o anumita

directie este alta decât cea reala. Asadar, prin Misteriul de pe Golgota, omul a devenit mai înrudit cu spiritul. Prin aceasta, în om exista doua fort e: forta care sufleteste îl face asemanator mortii si acea forta care-l elibereaza din nou de moarte, care-l conduce spre spirit. Ce fel de forta este aceasta? V-am spus: Predispozitia de a-l contesta pe Dumnezcu este un fel de boala pe care, în cadrul omenirii civilizate, o purtam cu totii în noi datorita corpului nostru. Când ne întelegem pe noi în mod corect, cu atât mai mult nu-l negam pe Dumnezeu – când îl regasim prin Hristos. Asa cum corpul nostru are în sine o forta de îmbolnavire care tinde spre negarea lui Dumnezeu, prin faptul ca avem în noi forta lui Hristos, ca urmare a Misteriului de pe Golgota, detinem si o forta vindecatoare, o forta mântuitoare. Pentru noi toti, Hristos este, în sensul cel mai adevarat al cuvântului, Mântuitorul, vindecatorul acelei boli ascunse care îl poate face pe om sa fie tagaduitorul lui Dumnezeu. Timpurile noastre sunt în multe privinte o reînnoire a acelor timpuri care au existat în parte prin Misteriul de pe Golgota, în parte prin ceea ce s-a întâmplat în 333, si în parte prin ceea ce s-a întâmplat în 666. Aceste lucruri au produs efecte foarte exacte. Întelegeti corect Misteriul de pe Golgota, daca cunoasteti ca el nu poate fi perceput prin fortele care-i sunt date omului de trairea, în plan fizic, pâna la moarte într-un corp fizic. Chiar si contemporanii care i-au fost apostoli lui Hristos au înteles din propriile lor forte Misteriul de pe Golgota abia în secolul al III-lea, asadar mult timp dupa moartea lor. Dar toate aceste lucruri fac parte din evolutie, toate aceste lucruri au anumite urmari.

Ne aflam azi într-o situatie cu totul diferita de cea în care au fost contemporanii lui Hristos sau cei care au trait în secolele urmatoare, pâna în secolul al VII-lea. Noi ne apropiem deja în cea de a cincea epoca postatlanteana si suntem foarte avansati în aceasta; traim în secolul al XX-lea. În timp ce ne nastem ca suflete care au coborât din lumea suprasensibila în cea sensibila, cu sute de ani înainte noi am avut anumite trairi în lumea spirituala. Asa cum contemporanii Misteriului de pe Golgota au ajuns la întelegerea deplina a evenimentului câteva secole mai târziu, tot asa si noi traim ca un fel de oglindire înainte de nastere, si anume timp de secole înainte de a ne naste. Acest lucru este însa valabil numai pentru oamenii actuali. Prin faptul ca se nasc în lumea fizica, acestia detin ceva care este ca o reflectare a Misteriului de pe Golgota, ca o imagine în oglinda a ceea ce era trait în lumea spirituala timp de secole dupa Misteriu.

Acest impuls nu-l poate vedea nemijlocit cel ce nu are vedere în suprasensibil, dar toti pot trai efectul acestui impuls în sine. Si atunci afla raspunsul la întrebarea: Cum îl gasesc pe Hristos? Pentru a-l gasi pe Hristos este necesara urm atoarea traire: mai întâi îti spui: Vreau sa ma lupt pentru autocunoastere atât cât îmi este posibil, potrivit cu personalitatea mea umana individuala. Nici unul dintre cei care nazuiesc în mod cinstit sa obtina cunoasterea de sine nu va putea spune ca nu poate concepe ceea ce de fapt nazuieste. Eu ramân, cu puterea mea de cuprindere, în urma a ceea ce nazuiesc; îmi resimt neputinta fata de stradania mea. Aceasta traire este foarte importanta; ar trebui s-o aiba oricine recunoaste în mod cinstit, în cunoasterea de sine, un anumit sentiment al neputintei. Acest sentiment este sanatos, nefiind nimic altceva decât perceperea bolii, si esti cu adevarat bolnav atunci când ai o boala si nu o simti. Prin faptul ca resimti neputinta de a te ridica la dumnezeiesc într-un anumit moment din viata, simti în tine acea boala care ti-a fost inoculata. Si prin aceasta simti ca sufletul este condamnat s a moara prin trupul nostru, asa cum este el în prezent, împreuna cu acesta. Când o asemenea neputinta este resimtita suficient de intens, apare cealalta traire, care ne spune: Dar noi putem, daca nu ne daruim lucrului ce-l obtinem prin fortele corporale proprii, putem, daca ne daruim lucrului ce ni-l da spiritul, sa depasim aceasta moarte sufleteasca interioara. Avem posibilitatea sa regasim sufletul nostru si sa-l legam de spirit. Putem trai nimicnicia existentei, pe de o parte, si glorificarea existentei din noi însine, pe de alta parte, când trecem dincolo de simtirea neputintei. Putem simti boala în neputinta noastra si putem simti pe vindecator, forta vindecatoare, când resimtim neputinta, când am devenit înruditi cu moartea în sufletul nostru. În timp ce simtim vindecatorul, simtim si ca purtam în sufletul nostru ceva care poate învia oricând din moarte în propria noastra traire interioara. Când cautam aceste doua trairi, gasim în propriul nostru suflet pe Hristos. Este trairea în întâmpinarea careia merge omenirea. *Angelus Silesiu** a spus-o atunci când a rostit cuvintele pline de semnificatie: Hristos nu te poate – Crucea de pe Golgota nu te poate mântui de cel rau, Când nu este înaltata si în tine.

* Angelus Silesius (Johann Scheffler), 1624–1677. Din *Cherubinischen Wandermann*, I, aforismul 62.

Ea poate fi înaltata în om, în timp ce acesta simte cei doi poli: neputinta, prin ce este trupesc, învierea, prin spiritualitatea proprie. Evenimentul interior alcatuit din aceste doua parti este ceea ce tinde cu adevarat spre Misteriul de pe Golgota. Acesta este un eveniment fata de care nu te poti scuza spunând ca nu ai dezvoltate facultati suprasensibile, deoarece nu ai nevoie de acestea. Nu ai nevoie decât sa exersezi introspectia si sa ai vointa pentru aceasta introspectie, si pentru combaterea acelui orgoliu, atât de curent în ziua de azi, care nu permite omului sa observe ca, atunci când se bizuie pe fortele sale proprii, el devine orgolios fata de aceste forte. Când nu simti ca devii neputincios prin propriile tale forte, atunci nu simti nici moartea, nici învierea, nu ajungi niciodata sa întelegi gândul lui Angelus Silesius: Crucea de pe Golgota nu te poate mântui de cel rau, Când nu este înaltata si în tine.

Când resimtim neputinta si revenirea din neputinta, survine întâmplarea fericita ca avem cu adev arat o relatie reala cu Iisus Hristos. Caci accasta traire este repetarea a ceea ce cu sute de ani în urma am trait în lumea spirituala. Trebuie s-o cautam în imaginea reflectata în suflet, pe planul fizic. Cautati în dumneavoastra si veti gasi neputinta. Cautati si, dupa ce o veti gasi, veti afla vindecarea

de neputinta, învierea sufletului spre spirit. Dar nu va lasaiti înselati în aceasta cautare de unele lucruri propovaduite azi ca mistica sau chiar de unele marturisiri de credinta pozitive. Când vorbeste, de exemplu, Harnack, despre Hristos, ceea ce spune el nu este adevarat, pentru simplul motiv ca acelasi lucru – cititi-i textul – se poate spune despre Dumnezeu în general. Aceleasi lucruri pot fi spuse tot atât de bine evreilor sau mahomedanilor despre Dumnezeu. Si multi dintre cei care vor azi sa faca parte dintre cei „treziti", spun: Eu traiesc pe Dumnezeu în mine – dar ei nu-l traiesc decât pe Dumnezeu-Tatal, si chiar si pe acesta numai într-o forma atenuata, pentru ca nu observa ca sunt bolnavi si repeta doar vorbe traditionale. Asa face, de exemplu, *Johannes Müller**. Dar toti acestia nu-l au pe Hristos, caci vietuirea lui Hristos nu consta dintr-o traire a lui Dumnezeu în sufletul uman, ci din doua etape: trairea mortii în suflet prin trup si învierea sufletului prin spirit. Iar cel care spune omenirii ca nu simte numai pe Dumnezeu în sine – asa cum afirma si teosofii pur retorici –, ci poate vorbi despre cele doua evenimente, despre neputinta si despre revenirea din neputinta, acela vorbeste despre adevarata traire a lui Hristos. Cel care se afla pe o cale suprasensibila gaseste singur resursele care stimuleaza anumite forte suprasensibile si care-l conduc catre Misteriul de pe Golgota.

* Johannes Müller, 1864–1949, filosof.

Azi nu trebuie sa disperi ca nu l-ai putea gasi pe Hristos în trairea proprie nemijlocita, caci l-ai gasit, daca te-ai regasit pe tine, dar iesind din starea de neputinta. Întregul sentiment al nimicniciei care ne copleseste atunci când gândim fara orgoliu la fortele noastre proprii trebuie sa premearga impulsului lui Hristos. Misticii cred ca daca putem spune: În Eul meu am gasit Eul superior, Eul lui Dumnezeu, aceasta înseamna crestinism. Dar ei se înseala. Crestinismul trebuie sa se bazeze pe adevarul: Crucea de pe Golgota nu te poate mântui de cel rau, Când nu este înaltata si în tine. Se poate vedea si din amanuntele vietii cât de adevarat este ceea ce spun si se poate apoi urca de la aceste amanunte ale vietii la marea traire a neputintei si a învierii din neputinta. Ar fi frumos, mai ales în prezent, daca oamenii ar gândi: Este absolut sigur ca exista în adâncurile sufletelor omenesti o tendinta spre adevar si, ca urmare, de a exprima adevarul. Dar tocmai când avem aceasta intentie de a grai adevarul putem face un prim pas pe calea spre resimtirea neputintei corpului uman fata de adevarul dumnezeiesc. În clipa când exercitati introspectia cu privire la rostirea adevarului, ajungeti la ceva uimitor. *Poetul a simtit acest lucru** când a spus: Daca *vorbeste* sufletul, atunci *sufletul*, ah! deja nu mai vorbeste. Pe calea pe care ceea ce traim cu adevarat ca adevar interior în suflet devine vorbire el se si toceste. Nu moare în întregime în vorbire, dar deja se toceste. Iar cel ce cunoaste limba stie ca numai atunci când numele propriu indica un singur obiect sunt desemnari corecte pentru acest obiect. De îndata ce avem nume generalizate, fie ca sunt parti de cuvânt principale, temporale sau adjectivale, noi nu mai rostim adevarul pe deplin. Atunci adevarul consta în aceea ca suntem cons tienti ca trebuie sa ne abatem cu fiecare propozitie de la adevar.

* Friedrich Schiller, în *Tabulae voltivae*.

Din punct de vedere al stiintei spiritului încercam sa evidentiem prin aceasta marturisire faptul ca omul cu fiecare afirmatie spune un neadevar – în timp ce se procedeaza în modul pe care vi l-am descris. V-am spus în mod repetat: În stiinta spiritului nu are atât de mare importanta ceea ce se spune – caci si aceasta ar cadea prada unei judecati a neputintei –, mai important este *cum* se spune. Încercati sa urmariti – puteti face acest lucru si în scrierile mele – cum fiecare lucru este caracterizat din cele mai diferite puncte de vedere. Numai atunci te poti apropia de lucruri. Cel care crede ca vorbele sunt altceva decât o euritmie se înseala. Cuvintele sunt o euritmie realizata de laringe, si coactionata de aer. Ele sunt doar gesturi, numai ca acestea nu sunt facute cu mâinile si cu picioarele, ci cu laringele. Trebuie sa devenim constienti de faptul ca noi nu facem decât sa indicam un anumit lucru si ca ob tinem o relatie corecta cu adevarul numai atunci când în cuvinte aflam acel lucru pe care vrem sa-l exprimam si când traim ca oameni astfel, încât suntem constienti ca în cuvinte traiesc indicatii. Aceasta vrea sa indice printre altele si euritmia, care face din întregul om un laringe, adica prin întregul om se exprima ceea ce altfel se manifesta numai prin laringe, pentru ca oamenii sa resimta înca o data ca atunci când emit sunete nu fac altceva decât sa gesticuleze. Eu spun „tata", spun „mama". Daca generalizez totul, nu ma pot exprima cu adevarat decât atunci când celalalt a trait aceste lucruri împreuna cu mine în elementul social, când întelege gesturile. Reînviem din neputinta pe care o resimtim fata de limba, sarbatorim aceasta reînviere când întelegem ca în timp ce deschidem gura trebuie deja sa fim crestini. Ceea ce a aparut din Cuvânt, din Logos în cursul evolutiei nu poate fi înteles decât atunci când este din nou legat de Hristos, când constientizam ca prin faptul ca trupul nostru devine unealta exprimarii el trage adevarul în jos, astfel încât acesta moare partial pe buzele noastre si îl reanimam *in Christo*, când devenim constienti ca trebuie sa-l spiritualizam, adica sa gândim împreuna cu spiritul; deci nu sa acceptam limba ca atare, ci sa gândim împreuna cu spiritul. Dragi prieteni, aceasta trebuie sa învatam.

Nu stiu daca timpul îmi va permite sa ma exprim si mâine în mod oficial asupra unui lucru ca acesta. As dori s-o fac, dar vreau s-o spun mai întâi aici. Se poate face o descoperire uimitoare. Vreau s-o ilustrez cu ajutorul unui exemplu. Am analizat *studiile, foarte interesante pe care le-a facut Woodrow Wilson** privind istoria, literatura, viata americana. Se poate spune ca Woodrow Wilson a descris cu mare forta viata americana, asa cum progreseaza ea de la est spre vest. El scrie într-un stil tipic american si lucurile sunt reproduse în mod foarte captivant. Prin parcurgerea celor scrise de el poti cunoaste esenta vietii americane – caci Woodrow Wilson este americanul cel mai tipic. Am comparat unele din expunerile lui Woodrow Wilson cu unele pareri, de exemplu, ale lui *Hermann*

*Grimm*** – aceasta comparatie se poate face în mod cât se poate de obiectiv –, un personaj tipic german, tipic central-european al secolului al XIX-lea, care prin modul sau de a scrie îmi este tot atât de simpatic pe cât de antipatic îmi este Woodrow Wilson. Dar aceasta, în treacat fie spus, este o problema personala. Îmi place felul de a scrie al lui Hermann Grimm si resimt ca pe un lucru potrivnic mie modul lui Woodrow Wilson de a scrie, dar cu toate acestea trebuie sa fim obiectivi: americanul tipic Woodrow Wilson scrie întrun mod pur

sisimplu stralucitor, grandios, mai ales despre dezvoltarea poporului american. Dar

laWoodrow Wilson putem gasi fraze care corespund aproape

ad litteram

cu cele scrise de

Hermann Grimm,

siinvers. Orice plagiat este exclus! Nici nu poate

fivorba de un plagiat,

aceasta este cu totul imposibil. Am ajuns la un punct unde, fara a deveni burghezi sau filistini,

putem spune ca atunci când doi oameni spun acelasi lucru ei nu o fac

înacelasi fel.

Aici intervine

problema: Ce este uimitor în faptul ca Woodrow Wilson

îidescrie pe americani mult mai

sugestiv decât a facut-o Hermann Grimm

îna sa Metoda

aistoriei, desi el se exprima aproape cu

aceleasi cuvinte ca Hermann Grimm?

- *Mere literarture and other essays*, traducere autorizata în germana de Hans Willand, München, 1913
- Hermann Grimm, 1838–1901, istoric de arta. Vezi comparatia între Wilson si Grimm în conferinta din 30 martie 1918, Berlin în ***Erdensterben und Weltenleben…***,Nr. bibl. 181, Dornach, 1967

Daca aprofundam acest aspect, vom vedea ca tot ce a scris Hermann Grimm este rezultatul unei lupte personale, individuale. Totul se petrece în lumina culturii secolului al XIX-lea, dar se exprima din sufletul cel mai nemijlocit al constientei. Woodrow Wilson descrie în mod stralucit, dar stapânit de ceva aflat în subconstientul sau. Este prezenta o posesiune demonica. În subconstientul sau se gaseste ceva care îi sugereaza ce sa astearna pe hârtie. Demonul care iese la suprafata într-un american al secolului al XX-lea vorbeste prin sufletul sau. De aici, maretia, forta.

Azi, când omenirea, care a devenit lenesa, citeste având în vedere numai continutul, a sosit timpul ca omul sa înteleaga ca nu mai este atât de important continutul, ci este vorba de cine spune un anumit lucru, trebuie sa cunosti omul din ceea ce spune, pentru ca vorbele nu sunt decât gesturi si trebuie sa stii cine face aceste gesturi. Aici, dragi prieteni, se afla un Misteriu extrem de mare al vietii cotidiene. Lucrurile se pun în mod diferit daca în Eul personal se da o lupta etapa dupa etapa sau daca se primeste o sugestie (inspiratie) de undeva într-un mod oarecare. Inspiratia actioneaza chiar mai sugestiv, pentru ca ceea ce rezulta dintr-o lupta trebuie sa fie din nou cucerit, printr-o lupta, în fiecare etapa. Se apropie timpul în care nu va trebui sa se aiba în vedere numai continutul *ad litteram* a ceea ce ai în fata sufletului, ci, înainte de toate, cei care spun un lucru oarecare; nu personalitatea fizica exterioara, ci întregul context uman spiritual.

Când oamenii întreaba, în prezent: Cum îl gasesc pe Hristos? trebuie sa li se raspunda ca la Hristos nu se poate ajunge printr-o scormonire intelectuala oarecare sau printr-o mistica comoda; el poate fi atins numai când ai curajul sa patrunzi direct în viata. Si într-un asemenea caz trebuie sa simti si neputinta în fata limbii, în care trupul te-a transpus prin aceea ca el devine purtatorul limbii; apoi trebuie sa simti reînvierea spiritului în Cuvânt. Nu numai „*Litera omoara, spiritul da viata*“*, sintagma care si ea este de multe ori neînteleasa corect, ci chiar sunetul omoara, si spiritul trebuie sa dea din nou viata, prin aceea ca în fiecare traire separata te legi în mod concret de Hristos si de Misteriul de pe Golgota. În acest prim pas îl gasesti pe Hristos: a cauta si nu numai a privi la continutul cuvintelor frumoase, asa cum sunt obisnuiti, în prezent, oamenii, a cauta contextele umane, a descoperi cum apar cuvintele din locul de unde sunt rostite. Acest lucru devine din ce în ce mai important. Daca macar unii dintre noi s-ar gândi la acest lucru, nu s-ar întâmpla atât de des ca oamenii sa spuna: Cutare a vorbit în mod pur antroposofic sau teosofic; puteti numai sa cititi despre aceste lucruri! Nu este vorba ce cuvinte se afla aici, ci din ce spirit sunt ele rostite. Nu cuvinte vrem sa raspândim prin intermediul antroposofiei, ci un nou spirit, în orice caz acel spirit care trebuie sa fie, începând din secolul al XX-lea, spiritul crestinismului.

* Cor., II, 3,6.

Aceste lucruri am vrut sa le prezint în expunerea de azi si sunt bucuros ca am putut sa fac legatura cu cele spuse acum opt zile, ca am putut, din nou, sa ma refer la aspectele care ne privesc pe toti. Sper ca în cel mai scurt timp sa putem continua expunerile, aici la Zürich. Întotdeauna când suntem despartiti spatial gândim: Suntem, ca antroposofi, împreuna în sufletele noastre si în acest sens ramânem mereu credinciosi si uniti în spiritul umanitatii, care trebuie sa fie activ si constructiv aici.

More From This User

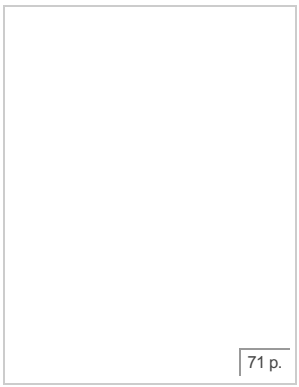

Garcia Marquez, Gabriel - Despre Dragoste Si Alti Demoni

RCS

48 Reads

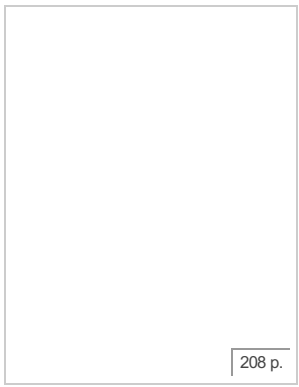

Garcia Marquez, Gabriel - Dragostea in Vremea Holerei

RCS

8 Reads

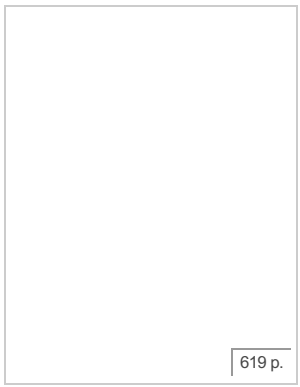

Dumas, Alexandre - Dupa Douazeci de Ani

RCS

23 Reads

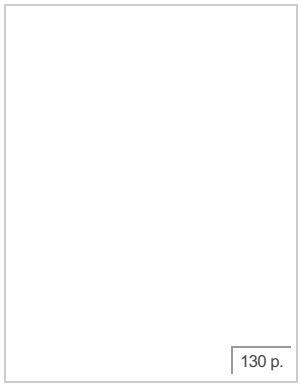

Dumas, Alexandre, Fiul - Dama Cu Camelii

RCS

3 Reads

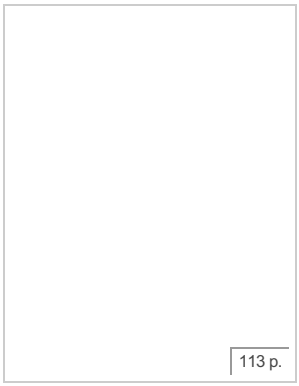

Agatha Christie - Zece Negri Mititei

RCS

16 Reads

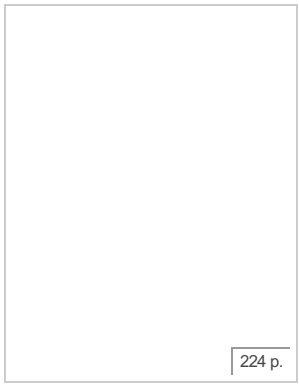

Agatha Christie - Spre Zero

RCS

4 Reads

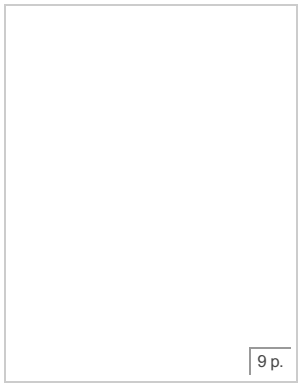

Agatha Christie - Fata Pastorului

RCS

4 Reads

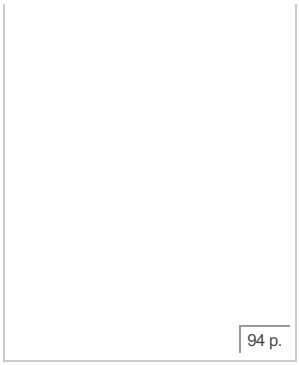

Agatha Christie - Cutitul in Ceafa

RCS

35 Reads

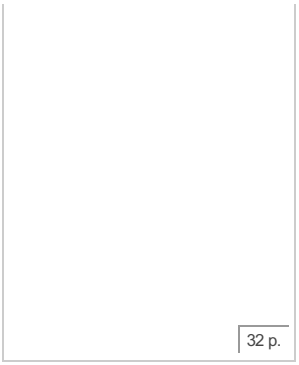

Agatha Christie - Crima Din Mews

RCS

4 Reads

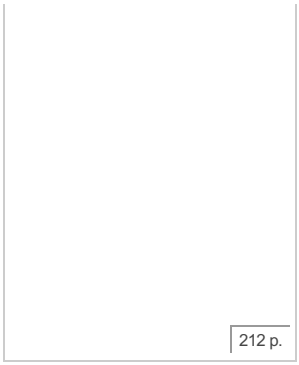

Agatha Christie - Chiparosul Trist

RCS

19 Reads

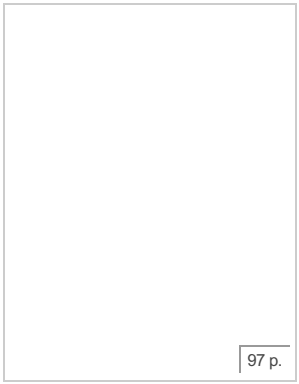

Agatha Christie - Cartile Pe Masa

RCS

40 Reads

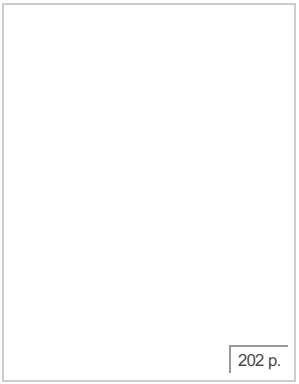

Agatha Christie - Anuntul Mortuar

RCS

6 Reads

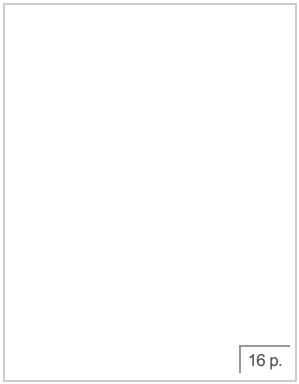

Arhitectura ecologica

RCS

11 Reads

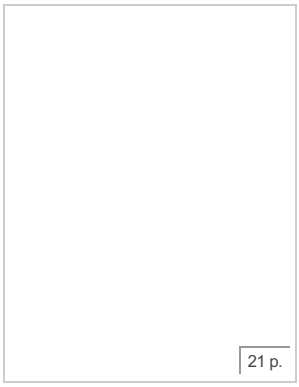

Bucuresti Arhitectura

RCS

5 Reads

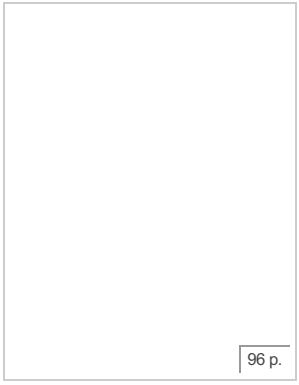

Suzanne Ward - Matei Vorbeste-mi Despre Rai

RCS

26 Reads

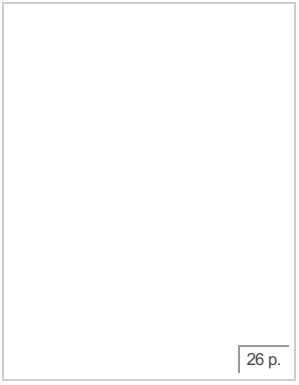

Swami Panchadasi Aura Umana

RCS

13 Reads

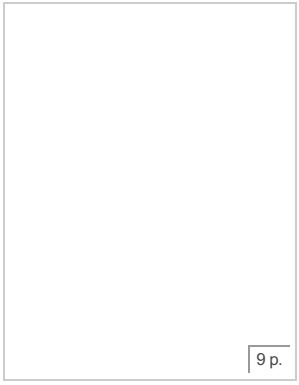

Doreen Virtue Fragmente Medicina Cu Ingeri

RCS

5 Reads

Anthony de Mello Rugaciunea Broastei

RCS

38 Reads

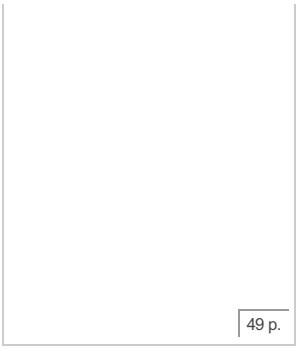

Doreen Virtue Ingeri Intrupati Si Starpeople

RCS

168 Reads

Arthur E.powell - Dublul Eteric

RCS

48 Reads

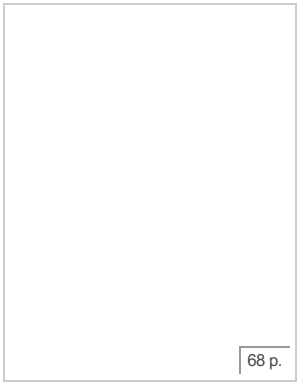

Brian L Weiss O Marturie a Reincarnarii

RCS

1 Reads

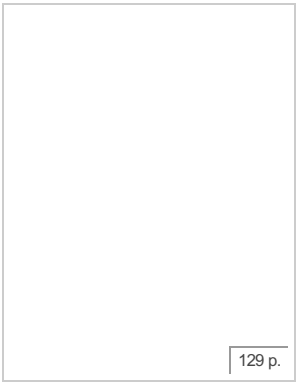

Rudolf Steiner - Apocalipsa Lui Ioan

RCS

6 Reads

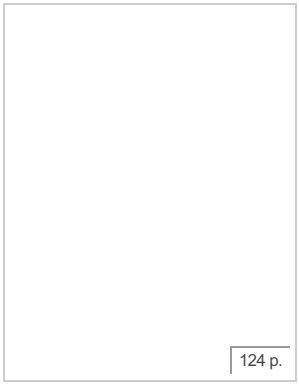

Rudolf Steiner - Antroposofie Si Crestinism

RCS

10 Reads

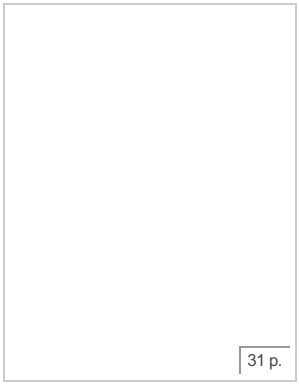

Camus, Albert - Strainul

RCS

8 Reads

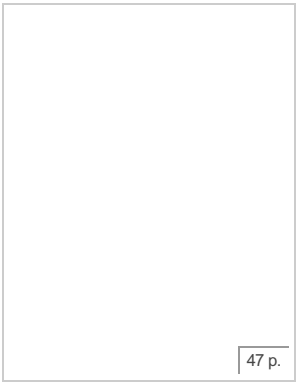

Camus, Albert - Caderea

RCS

1 Reads

Featured

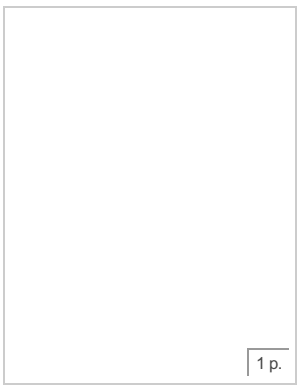

Who Gets Oscar?

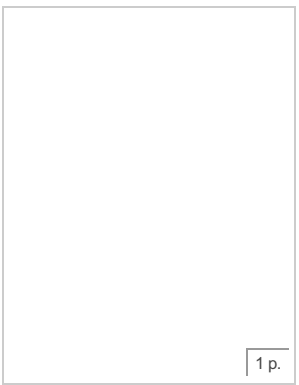

Pop! Pop! Popcorn!

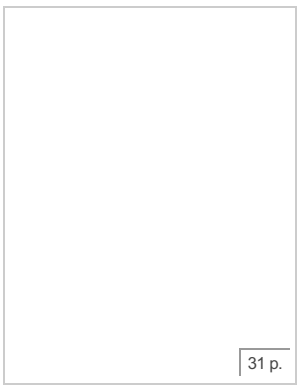

Double Feature

thestate

thestate

Simon and Schuster

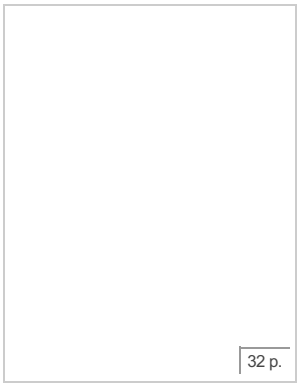

Science & Salvation

Random House Publishing Group

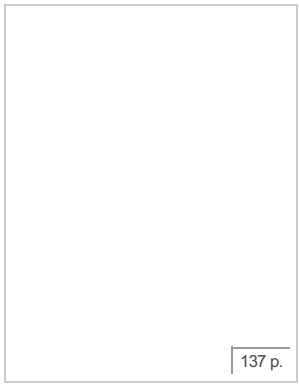

Universal Preschool

Hoover Institution

$10.00

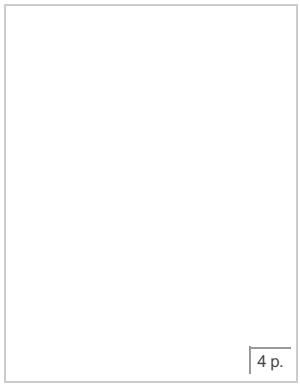

Ricky Thunder

USA TODAY Comics

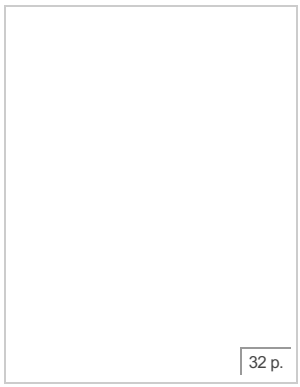

Forbes on Warren Buffett

Forbes

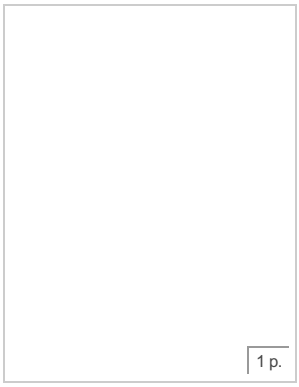

#SOTU in Pretty Pictures

The White House

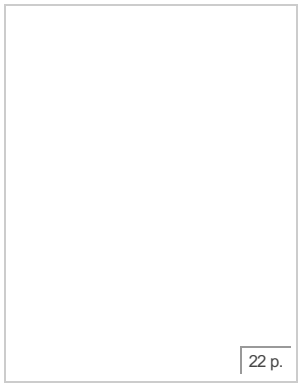

The Dinner

Crown Publishing Group

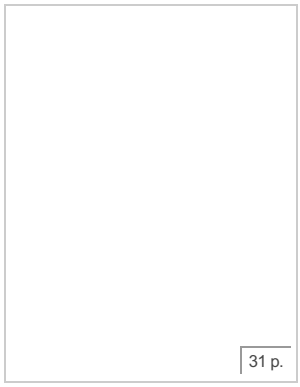

Damn Few

Hyperion

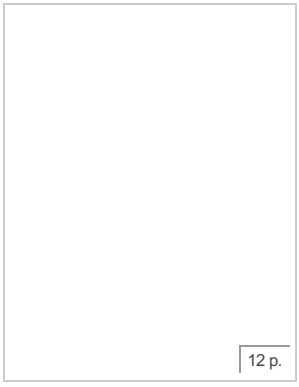

How I Roll

Vintage Books / Anchor Books

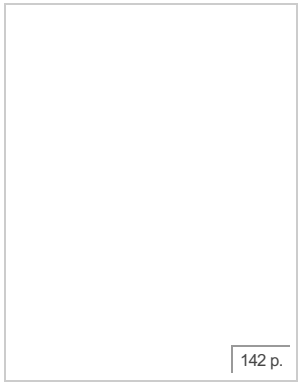

Asteroid!

AuthorHouseBooks

$3.99

Comments

Load more

About
About Scribd
Blog
Join our team!
Contact Us

Premium
Premium Reader
Scribd Store

Advertise with us
Get started
AdChoices

Support
Help
FAQ
Press

Partners
Publishers
Developers / API

Legal
Terms
Privacy
Copyright

© Copyright 2013 Scribd Inc. | Language: